

CULTUUR & MEDIA

RECENSIE

Verwarring alom rond liefde en seks, of seks en liefde

TONEEL

Toneelgroep Maastricht

Noem het maar liefde

★★★★★

Wat spreekt meer tot de verbeelding dan een hotelbar? Decor voor kortstondige contacten en persoonlijke ontboezemingen, pleisterplaats voor dolende zielen die hunkeren naar contact. En als er geen hotelgast is met wie de eenzaamheid te lijf kan worden gegaan, dan is er altijd de barman die naar je luistert, weliswaar verveeld.

Toneelgroep Maastricht speelt 'Noem het maar liefde' van Ilja Leonard Pfeijffer, die zijn nieuwe komedie in een bloemrijke taal en met een licht sardonische ondertoon losjes rond Arthur Schnitzlers 'Reigen' (1897) heeft gemodel-

*Ilja Leonard Pfeijffer
laat het getob iets
te liefdevol zien*

leerd. Daarin leidt elke ontmoeting uit een hele reeks tot één ding: het consumeren van de liefde.

Bij Pfeijffer is dat nog zo eenvoudig niet. In een New Yorks luxehotel zien we een parade van personages, gespeeld door zes acteurs. Een ranzige geilbak is op zakenreis met zijn secretaresse, maar op het moment dat ze zich iets te goed gebekt aan hem aanbiedt, haakt hij af. De vrouwelijke helft van een uitgeblust stel wordt woedend als haar man tegen de afspraak van een open relatie in, geen enkele andere vrouw heeft geneukt. Een

vrouw die zich van afspraak naar afspraak tindert, ziet in alle mannen haar doodsangst gereflecteerd en kiepert er nog maar een gin-tonic in.

Het zijn triest-geestige miniatuur-tjes waarin niets is zoals het lijkt: iedereen verkeert in verwarring rond liefde en seks, of seks en liefde, want het een wordt voortdurend met het ander verward. Pfeijffer laat het getob iets te liefdevol zien, want zelfs de grootste klootzak blijkt een schatje. Pfeijffer geeft een vilein, maar nergens écht schurend commentaar op de tijdgeest. Het ligt voor de hand: wat zegt het als je seksrobots nodig hebt en je alleen nader tot elkaar komt als je vastzit in de hotellift? De uitvergroting van komedie en de wens om personages van vlees en bloed neer te zetten, botst. De scènes zijn door regisseur Michel Sluysmans daarentegen vol schwung aan elkaar gelast: de acteurs spelen tussendoor rocknummers en maken er als band een feestje van. Tevens brengt het de focus naar een van de hoofdlijnen: een vrouw (fraaie Anniek Pfeifer) keert met haar grote liefde terug naar het hotel waar ze voor het eerst seks hadden. Hij is de ooit gevierde rockster (innemende Jeroen Spitzenberger), nu alzheimerpatiënt. Zij is de groupie die bij hem is gebleven, nu haalt ze herinneringen met hem op die hij is vergeten. Maar in flashbacks zien we dat die niet kloppen: die ouwe rocker was een klerelijer, die haar heeft gebruikt. Maar echte liefde is belangeloos, motiveert ze. Liefde geven aan iemand die er eigenlijk geen recht op heeft, die is puur. Ilja Leonard Pfeijffer toont zich de ware romanticus. Liefde is verwarrend, maar smaakt uiteindelijk zoet.

Sander Hiskemuller

Anniek Pfeifer en Jeroen Spitzenberger. FOTO BEN VAN DUIN

